

του Μιχαήλ Δεκλερή (LL.M., J.S.D., Yale)

Πρόεδρου του Επιμελητηρίου Περιβάλλοντος και Βιωσιμότητας

Τα λεγόμενα «Αιολικά Πάρκα» προσπαθούν να περάσουν τις πύλες του περιβάλλοντος της Ελλάδος εδώ και 10 χρόνια.

Στην αρχή με αποκλειστικά κριτήρια την εκμετάλλευση του μεγίστου αιολικού δυναμικού και την επιχειρηματική εκτίμηση της ευκαιρίας. Η απόπειρα αυτή απέτυχε χάρις στις ακυρωτικές αποφάσεις του ΣτΕ (βλ. ΣτΕ 1324/2001 κ.ά.), αλλά και στην αντίσταση της Νομαρχίας Ευβοίας με την επιστημονική στήριξη του Επιμελητηρίου (Γνωμοδότηση υπ' αρ.14/2002).

Τόσον το Επιμελητήριο όσο και το ΣτΕ υπέδειξαν την ανάγκη ειδικής χωροταξίας, αλλά πάντοτε μακράν των βουνών, δασών και άλλων ευαίσθητων οικοσυστημάτων.

Την απαγόρευση αυτή επεχείρησαν να εξουδετερώσουν οι ενδιαφερόμενοι επενδυτές με σύμμαχο την Δημόσια Διοίκηση που έφθασε μέχρι του σημείου να εξισώνει τις ανεμογεννήτριες με τα έργα εθνικής αμύνης (!!). Εις μάτην βεβαίως, διότι το ΣτΕ δεν απεδέχθη την πρόδηλη αυτή υπερβολή!

Ακολούθησε διάστημα αμηχανίας και απογοήτευσης για τους εγχώριους επενδυτές. Αλλ' η αγορά ειργάζετο ακαταπαύστως υπέρ αυτών και ανανέωσε την επιδρομή των αιολικών πάρκων με πρωτοφανούς κλίμακος προπαγάνδα. Ανακάλυψε ως την «Τρίτη Βιομηχανική Επανάσταση» την «πράσινη ενέργεια» που θα φέρει την «πράσινη ανάπτυξη» και την έβαλε στην θέση της Αρχής της Βιωσίμου Αναπτύξεως, ή μάλλον πιο πάνω. Οι διορατικοί ομιλούν ήδη για *colpo grosso* και πράσινη φούσκα. Αλλά το ορατό ήδη πρακτικό αποτέλεσμα είναι ότι τίποτε και κανείς δεν μπορεί να εμποδίσει την εγκατάσταση αιολικών πάρκων οπουδήποτε. Ένα τέτοιο είδος «πασπαρτού» προτείνεται ήδη και στο άρθρ. 1 παρ. 3 του Νομοσχεδίου «Επιτάχυνση της ανάπτυξης των Ανανεώσιμων Πηγών Ενέργειας για την αντιμετώπιση της κλιματικής αλλαγής». Η ερμηνευτική εγκύκλιος λέει ωμά τα πράγματα, ότι δηλ. «βασικός στόχος του νομοσχεδίου είναι η παροχή της δυνατότητας άμεσης και αποτελεσματικής εφαρμογής του, έτσι ώστε να συμβάλει ουσιαστικά στην απεμπλοκή μεγάλου αριθμού εν εξελίξει έργων ΑΠΕ, που βρίσκονται σήμερα σε αδειοδοτική τελμάτωση ... στη βάση της αρχής ότι οι ΑΠΕ, ως περιβαλλοντικά φιλικές μορφές ενέργειας, επιτρέπεται να χωροθετούνται κατ' αρχήν παντού...»

Και αυτή είναι η αλήθεια για τα αιολικά πάρκα σήμερα.

Κατά ταύτα, λοιπόν, η Διοίκηση, όπως και οι Βουρβώνιοι του παρελθόντος, «ουδέν έμαθε και ουδέν εδιδάχθη» από την προϊστορία της υποθέσεως. Είναι ανάγκη λοιπόν να βάλουμε τα πράγματα στη θέση τους.

Καμμία δύναμη και καμμία εξουσία δεν μπορεί να τεθεί υπεράνω της νομολογίας του ΣτΕ, όταν τούτο αποφαίνεται επί συνταγματικών ζητημάτων. Και εν προκειμένω το ΣτΕ έχει κρίνει οριστικώς και αμετακλήτως ότι τα αιολικά πάρκα είναι βιομηχανικές εγκαταστάσεις που δεν επιτρέπεται να εγκαθίστανται επί ή πλησίον ευαίσθητων οικοσυστημάτων, οίον βουνών, ακτών, νησιών κ.λπ. Σε Κράτος Δικαίου, τα δικαστήρια έχουν τον τελευταίο λόγο. Η Διοίκηση οφείλει να ξαναδιαβάσει τις αποφάσεις αυτές και να αποσύρει αμέσως τις αντισυνταγματικές διατάξεις του νομοσχεδίου, τις οποίες, άλλως, πρέπει να καταψηφίσει η Βουλή.

Οι επενδυτές και οι σύμμαχοί των πρέπει να χωνέψουν ότι ούτε τις δασοσκεπείς κορυφές των βουνών μας ούτε τα νησιά και τους βράχους του Αιγαίου θα μολύνουν οι τερατώδεις ανεμογεννήτριές τους. Ο ελληνικός λαός δεν θα επιτρέψει τέτοιο οικολογικό έγκλημα. Διότι καμμία αξία και κανένα συμφέρον δεν είναι ανώτερο από την κορυφαία έννομη αξία της ελληνικής φύσεως και των πολυτίμων και ευαίσθητων στοιχείων της (δασών, βουνών, θαλάσσης, νησιών) που συγκροτούν της εθνική ταυτότητα της πατρίδος μας χιλιάδες χρόνια τώρα.